

Vilkaviškyje gyvenantys ukrainiečiai noriai mokosi kalbėti lietuviškai

Karas Ukrainoje žmones privertė palikti gimtąją šalį. Į Vilkaviškio kraštą gyventi atvykę ukrainiečiai stengiasi įsilieti į miesto bendruomenę ir kuo greičiau pramokti lietuvių kalbos.

Laiko veltui neleidžia

Vilkaviškio turizmo ir verslo informacijos centre kiekvieną trečiadienį ukrainiečiai renkasi į užsiėmimus, kuriuos veda buvusi Vilkaviškio „Aušros“ gimnazijos rusų kalbos mokytoja Vanda Unguraitienė. Ji moko pabėgėlius lietuvių kalbos. Mokytoja pamokas dėsto be jokio atlygio. „Lietuvos gyventojai įvairiais būdais stengiasi padėti ukrainiečiams. Aš prisidedu savo pamokomis, kurios jiems padės greičiau adaptuotis svetimajame šalyje“, – sakė pedagogė.

Užsiėmimai vyksta jau tris mėnesius ir bus organizuojami tol, kol žmonės to norės. Pamokas daugiausiai lanko moterys, keletas vaikų, tačiau yra ir trys vyrai – visi Aleksandrai. Tarp besimokančių ukrainiečių yra verslininkė, informacinių technologijų mokytoja, teisininkė ir kitų profesijų žmonės.

„Pirmuosiuose užsiėmimuose dalyvavo iki 30 ukrainiečių. Laikui bėgant lankančiųjų skaičius po truputį mažėjo. Kai kurie žmonės grįžo atgal į Tėvynę, kiti dirba antrąją pamainą, todėl vakarais užsiėmimų lankyti negali“, – sakė V. Unguraitienė. Birželio mėnesį vidutiniškai užsiėmimuose dalyvavo apie 10–12 žmonių. Negalintieji lankyti pamokų pageidauja gauti mokomąją medžiagą ir dirba savarankiškai.

Mokytoja pasakojo, kad ukrainiečiai lietuvių kalbos mokosi noriai, kai kurie prašo individualių konsultacijų tam, kad galėtų dar greičiau įsisavinti leksiką, reikalingą dabartiniame jų darbe. Svarbiausia sveitintaučiams išmokyti šnekamąją kalbą, pagrindines vartojamas frazes, kurios padėtų susikalbėti kasdieninėse situacijose.

Paklauskus, ko per tris mėnesius ukrainiečiams pavyko išmokyti, V. Unguraitienė

▶ Pamokoje – visa ukrainiečių Melnikų šeima. Lietuvių kalbos pradžmėnų juos moko pedagogė Vanda Unguraitienė.

Autorės nuotr.

pasidžiaugė, kad dabar jos mokiniai jau geba papasakoti apie save, gyvenamąją vietą, prisistatyti darbdaviui, užsirašyti vizitui pas gydytoją, pasikalbėti su turgaus prekeiviu, pasiteirauti kelio, išvardyti metų laikus, trumpai papasakoti apie pomėgius. Ukrainiečiai pamažu jau pradeda mokytis ir lietuviškai skaityti, atlieka praktines užduotis.

Pirmi įspūdžiai

Pamokas lankančios Jevgenija Vakujeva, Marina Melnik ir Daša Tirsas mielai pasidalijo įspūdžiais apie savo mokslus. Moterys vienbalsiai sakė, kad lietuvių kalba yra labai sudėtinga: sunku suprasti žodžių galūnes, o ypač – gramatiką. „Lietuvių kalbos skambesys panašus į ukrainiečių ir rusų. Kalba labai melodinga, bet sunki. Gerai, kad turime tokią puikią mokytoją, kuri la-

bai aiškiai išdėsto informaciją“, – mintimis dalijosi M. Melnik.

Pamažu besimokymams naujos kalbos pamokose gautas žinias moterys stengiasi pritaikyti kasdieniniame gyvenime. Apsipirkinėdamos parduotuvėse sakė bandančios kalbėti lietuviškai, nors ir ne visuomet pavyksta. M. Melnik juokėsi, kad norint susikalbėti labai dažnai į pagalbą tenka pasitelkti gestus.

Paklaustos, kodėl nusprendė mokytis lietuvių kalbos, moterys atsakė, kad norint įsilieti į vietos bendruomenę, komunikuoti su jos žmonėmis, reikia mokėti jų kalbą. „Labai svarbu suprasti, apie ką yra kalbama mūsų aplinkoje, kažko paprašyti, paklausti ar atsakyti“, – dėstė J. Vakujeva, Vilkaviškyje dirbanti grožio salone. Ji užsiminė, kad pasitikdama savo klientus visuomet pasisveikina lietuviškai.

„Kalba žmones suartina. Noriu išmokyti kuo daugiau žodžių, kad būdama tarp lietuvių nesijausčiau kaip už sienos, o galėčiau laisvai bendrauti ir dalyvauti pokalbyje“, – jai pritarė ir Marina.

Priėmė svetingai

Gyventi Vilkaviškyje moterims labai patinka. Visos trys pašnekovės tikino esančios laimingos, atradusios jaukų, išpuoselėtą ir šiuolaikišką miestą. Ukrainietės stebėjosi vilkaviškėčių dosnumu ir geranoriškumu, atvykėlių šeimoms suteikta pagalba. „Tikrai nesitikėjau, kad čia gyvena tokie svetingi ir rūpestingi žmonės, o ir pats miestelis puikus. Visi nori padėti, paprašyti niekada neatsisako pagelbėti“, – įspūdžiais dalijosi M. Melnik.

Pašnekovės papasakojo ir apie savo vaikus, kaip jiems sekasi gyventi svetimame mieste. „Labiausiai sužavėjo tai, kaip vaikus mokykloje priėmė bendraklasiai ir mokytojai. Mano vaikai nustebinėti nuoširdaus bendravimo. Vaikams čia labai patinka, jie jau jaučiasi kaip namuose“, – pasakojo Marina. Kad vaikai laimingi ir jiems čia puikiai sekasi, pritarė ir Daša Tirsas.

Pokalbiui pakrypus apie situaciją Ukrainoje, moterų šypsenos dingo. Paklaustos, ar ir toliau planuoja gyventi mūsų šalyje, susimąstiusios atsakė, kad sunku kalbėti apie ateitį, bent kol kas išvykti iš Lietuvos nesuruošia. „Niekas nežino, kaip baigsis karas. Ukrainoje gyvenome pietuose, dabar ten – rusų okupantai. Politikai ir karo ekspertai sako, kad karas bus ilgas. Galbūt mūsų vaikai, augdami čia, norės savo gyvenimą susieti su Lietuva“, – svarstė Marina.

Daša taip pat neatmetė galimybės pasilikti mūsų šalyje, sakė, kad apie tai kalbėjosi su vyru, kuris visai norėtų šeimai ateitį sieti su šiuo kraštu. „Nors karas Ukrainoje ir baigsis, tačiau prireiks labai daug laiko, kol valstybėje susitvarkys ekonominė situacija. Miestai, kaimeliai yra sulgynti su žeme, nieko neliko, galbūt ir teks visam laikui pasilikti Lietuvoje“, – svarstė D. Tirsas.